

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκὰς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν ἀσπασμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χάρῳ ἡμῶν ὀφρασίας καὶ ἐκὰς τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησια . . . ὀρ. 8,—	Ἔτησια φρ. κρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50	Ἐξάμηνος φρ. κρ. 5,50
Τριμήνος . . . 2,50	Τριμήνος φρ. κρ. 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. κρ. 0,20
Θύλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
επιμένται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐβριπίδου ὄρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ὀκτωβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 48

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ Ἀσολβανος Καμάνιος, ὁ θηριοδαμαστής, κρύπτει εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον τὸν τὸν Λουδοβικὸν Κορμῶν καὶ τὸν Τιάρκον, οἱ ὅποιοι ἔχον ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀστριακῶν τὸν μικρὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης. Συναπειθῶν νὰ ἐξανακολουθήσῃ τὸ ταξίδιον των, μέχρι Γαλλίας μετὰ τὸ ἀμαξοστάσιον τοῦ Καμάνιου, παραλαμβάνοντες καὶ τὸ θηριοτρόφιόν των, καὶ ἐπιπέδον νὰ διαφύγῃ οὐτω τοὺς Ἀστριακοὺς διώκτας των. Ὁ Τιάρκος ἐρωτᾷ τὸν Καμάνιον ἂν ἔχη μαζί του ἀσπασμα ρούχα.

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ ὑποχρεωτικὸς θηριοδαμαστής, καὶ ἀνοίξας ἐν κινώτιον κρυμμένον ὑπὸ τῆν τράπεζαν, ἐπέδειξεν ὀλίγηρον συλλογὴν.

Ὁ πρῶν γιδαμαξῆς τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης ἐκύτταξε συγκινηθήμενος τὰ γραφικὰ ἐκεῖνα ράκη, τὰ ὅποια τῷ ὑπευθύνειαν τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, καὶ εὐχαρίστως ἀντήλλαξε τὴν στολὴν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θεράποντος μετὰ τὴν ἀδελφικὴν βλάβαν καὶ τὴν θερμασίαν τῶν τῶν ὑπηρετῶν τοῦ θηριοτροφείου.

Ὁ συνταγματάρχης Κορμῶς ἐμνήθη τὸ παράδειγμα του καὶ κατόπιν ἠθέλησαν νὰ μετεμφίσει οὐδὲν ὁμοίως καὶ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης.

Τοῦτο ἦτο δυσκολώτερον, διότι ἡ ἱματιοθήκη τοῦ Καμάνιου δὲν περιείχε καὶ ἐνδύματα παιδικά. Ἐν τούτοις ὁ Τιάρκος κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ ἐν μικροσκοπικῶν πανταλονάκι ἀπὸ δέρμα τὸ ὅποῖον ἴσως ἄλλοτε ἀνήκειν εἰς αὐτόν. Σανδάλια μετὰ σχοινία ἀντικατέστησαν τὰ κομψὰ σκαρπινάκια τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, τὰ ξανθὰ του.

μαλλοκῆκα ἐκάλυψαν μετὰ σκουφάκι πλεκτόν, τὸ ὅποῖον εἶχε φούνταν πολύχρωμον, καὶ τέλος ἐσχίσαν ὀλίγον τὸ λεπτόν ὑποκαμισάκι του καὶ ἀπέσκαπαν τὴν τραχηλίαν. Οὕτως ἐνδεδυμένος, ὁ υἱὸς τοῦ Ναπολέοντος ἤμποροῦσε, χωρὶς κίνδυνον ἀναγνωρίσεως, νὰ ἐξέρχεται κατὰ τὸ ταξίδιον εἰς τὸν ἐξώστην, τὸν ὅποῖον ἐσχημάτιζε τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἀμαξοσταίου.

Ἐφαίνετο διὰ τοῦτο πολὺ εὐχαριστήμενος καὶ ἐγελοῦσε μετὰ τὴν καρδίαν του ὁ δυστυχεὴς μικρὸς βασιλόπαις, ὁ ὅποιος

ἐπροτιμοῦσε τὸ ξύλινον αὐτὸ σπιτάκι «ποῦ περπατοῦσε», ἀπὸ τὸ σκυθρωπὸν παλάτι τοῦ Σαμπερῶν...

Τὰ θηρία τοῦ Καμάνιου

Ἡ γὰρ του δὲν εἶχε πλέον ὄρια, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὰμάξια τοῦ θηριοτροφείου. Ὁ Καμάνιος διέταξε τοὺς ὑπηρετάς νὰ σηκώσουν τὰ ξύλινα σκεπάσματα τῶν κλωθῶν καὶ παρουσίασε τὰ θηρία του ὅπως τὸ ἔφαρμεν εἰς τὰς παραστάσεις.

Κατ' ἄρχας τοὺς εἰδείξε τὸν Νέμεον, τὸν μεγάλον ἀφρικανικὸν του λέοντα, ὁ ὅποιος, παρὰ τὴν ἀγρίαν του ὄψιν, τὴν πελωριανὴν κεφαλὴν του, τὴν ἀσασθητικὴν χαιτην του καὶ τὰ φοβερά του πηδήματα, ἦτο ἀγαθὸς καὶ ἡμερὸς ὡς ἀνύλας κατοικίδιος. Ὁ θηριοδαμαστής ἔχωνε τὸ κεφάλι του μέσα εἰς τὸ στόμα του, τὸν ἐκαβαλλίκευε καὶ τοῦ ἐτραβοῦσε τὴν οὐράν, τῆς ὁποίας ἐν μικρῶν κτύπημα θά ἐφθανε διὰ τὸν φόβου.

Ἡ λέαινα ἦτο ἐπίσης ἐξημερωμένη, ἀλλὰ πλέον ἐπιφυλακτικὴ, ὀλιγώτερον διαχυτικὴ. Ὅταν ὁ Καμάνιος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωθὸν τῆς, ἐκείνη ἀνεσῆκωσε τὸ χεῖλός της, ἀπεκάλυψε τοὺς τεραστίους τῆς δόντας καὶ τὸν ἠτένισε μετὰ τὰ πράσινα μάτια της χωρὶς νὰ κινήθῃ διόλου.

Πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὸν ἄλλον κλωθὸν, ὅπου ἐφυλάσσοντο τίγρεις καὶ λεοπαρδάλεις, ὁ Καμάνιος ὀπίσθη μετὰ μίαν σιδηρῶν αἰχμηρῶν ράβδον.

— Εἶνε μία τίγρις, εἶπε, ποῦ τὴν ἔχω λίγον καιρὸ εἰς φοβερή!

Πραγματικῶς τὸ θαυμάσιον θηρίον, ὅταν εἶδε τὸν δαμαστήν, ἐξεδῆλωσε θυμὸν. Ἐπηδούσεν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρῳ τοῦ κλωθοῦ ὡς τὸ ἄλλο, καὶ ἐκτυποῦσε μετὰ

«Σταθῆτε!... μὴν πυροβολήσετε!...»

το κεφάλι του την όρσην, συγκλονούν ολόκληρον την έμψυον. Άλλ' ο Καμάνιος ήτο πολυμήρως και άφοβος. Όταν εισήλθεν εις τον κλωβόν, τα θηρία όπισθωχώρησαν πρό αυτού έρποντα. Έξέβαλε κραυγές λαρυγγώδεις, τα έκτύπησε με την ράβδον του ως σκύλους και έσπευσε να εξέλθη, διότι ήτο επικίνδυνον να παρατείνη το πείραμα με τα μόλις εξημερωμένα εκείνα θηρία, τα όποια μόνον το θάρρος του δαμαστού και ο μαγνητισμός του βλέμματός του κατορθώναν να συγκρατήσουν μίαν στιγμήν.

Ο βασιλεύς της Ρώμης έχαιροκρότησεν όταν είδε τον νέον του φίλον εξερχόμενον από τον κλωβόν, τον όποιον τα μανιώδη κηδέματα της τίγρης εξήκολούθουν να στείουν.

— Κύριε, είπε σοβαρώς προς τον θηριοδαμαστήν, όταν θα γυρίσω ες τον Κεραμεικό θέλω να έλθετε με τα θηρία σας, και αν οι κακοί που πήραν τη θέσι του μπαμπά μου ξαναέλθουν, να τα βάλετε να τους φάνε!

Έμεινε τώρα να ίδούν και τον Τόμπυ, τον πελώριον έλέφαντα. Ήτο δεμένος από το πόδι εις έν μεγάλο δένδρον.

— Συνεννοούμεθα μαζί, έβεβαίωσεν ο Καμάνιος τους ξένους του, σα να μιλούσαμε την ίδια γλώσσα. Και δια να τους το άποδειξη, έπήγε κ' έκάθησεν εις το άκρον της προβοσκίδος του αγαπημένου του. Αμέσως ο έλέφας άνύψωσε τον κύριόν του εις τον άέρα και ήσυχάζον τον έκάθησε εις την ράχην του. Έπειτα ήρχισε να τρέχει, να σκαματίζει και να εξαπλώνεται, όπως τον διέτασεν ο Καμάνιος. Έβλεπες να λάμπη από νοημοσύνην το μικρόν του μάτι, χαμένο εις τον τεράστιον όγκον της φαίδος κεφαλής.

Αφού είδαν και τους όφεις, οι όποιοι έκοιμώοντο υπό μάλλινα σκεπάσματα, ή επιθεώρησις του θηριοτροφείου έτελείωσε και έπανήλθον εις το άμαξόσπιτον. Ο Τιάρκος και ο συνταγματάρχης, πλήρεις θαυμασμού, συνεχάρησαν τον θηριοδαμαστήν δια τα έκτακτα ζώά του, και έπειτα συνδιακέφθησαν πάλιν περί της υποθέσεώς των.

Έπειδή, κατά τους άστυροφους άστυροφους νόμους, κανείς Άστίγγανος δεν ήμπορούσε να ταξειδεύη χωρίς τακτικόν διαβατήριον, ο Καμάνιος έπέκρινε ναποπέμφη προσωρινώς δύο από τους βοηθούς του και να τους άντικαταστήση

δια του Κορμά και του Τιάρκου, εφοδιάζων αυτούς δια των διαβατηρίων των. Κατ' αυτόν τον τρόπον δεν θα είχαν μπελάδες με τας άρχάς της χώρας, την όποιαν θα διέσχίζον δια να φθάσουν εις την Γαλλίαν, και αν έκρυπτον επιμελώς τον μικρόν βασιλέα, δεν θα διήγειρον καμμίαν ύποψίαν.

Το στρατήγημα τούτο έπεδοκίμασεν ο Κορμάς, ο όποιος ήρώτησε τον νέον του κύριον ποία θα ήσαν τα καθήκοντά του ως βοηθού.

— Άλλοίμονο, συνταγματάρχα μου! έφειθήρισεν ο αγαθός Καμάνιος με δειλίαν και συστολήν' λυπούμαι που είμαι υποχρεωμένος να σας πώ, ότι πρέπει να καμώνασθε τουλάχιστον πώς καθαρίζετε τα κλουβία και πώς με βοηθεíte να ταίξω τα ζώά μου.

— Θα το κάμω! άπεκρίθη ο συνταγματάρχης.

— Άμή έγώ; ήρώτησεν ο Τιάρκος.

— Έσύ, φίλε μου, άπήνησεν ο Καμάνιος με περισσότερον θάρρος, αφού έκαμες στα χέρια του Βοδόγ, ξέρεις από ζώα. Σου παραδίδω λοιπόν τον Τόμπυ. Είναι έξυπνος και καλός, άλλα πρέπει να τον οδηγή και

«Και γιατί δεν μπορώ;» (Σελ. 390, στ. γ°.) να τον περιπατήται ένας άνθρωπος νύκτα-μερα. Άλλοιότιχα άγριεύει, και μήν τα ρωτήεις!

— Έννοιά σου, είπεν ο Τιάρκος αναλαμβάνω τον Τόμπυ!

Αφού έκανονίσθησαν ούτως όλα και άπεπέμφθησαν οι δύο ύπηρέται του Καμάνιου, δια να αντικατασταθούν υπό των δύο συνωμοτών, το θηριοτροφεϊόν εξεκίνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΛΩΒΟΝ

Δύο ήμέραι και δύο νύκτες είχαν περέλθη από της άρπαγής του μικρού Βασιλέως. Το θηριοτροφεϊόν έφθασεν εις το Λίντς, και όταν ο Κορμάς και ο Τιάρκος είδαν την πύλην εκείνης της πόλεως, την όποιαν είχαν διέλθει: πρό δύο έτών, κομιστάι της έπιστολής του Άυτοκράτορος, έφρίγγασαν εις την φοβερήν άναμνησιν!

Και όμως τώρα ή θέσις των ήτο ακόμη δυσχερεστέρα' δεν έφαρον πλέον μίαν έπιστολήν, άλλα κάτι άπείρως πολυτιμότερον: ένα παιδί του όποίου οι ξανθοί βόστρυχοι και οι γαλανοί όφθαλμοί θα έχρησίμευον ως σημαία εις όλους τους

πιστούς του Ναπολέοντος. Δεν έπρόκειτο πλέον να διαδιδασθή μία διαταγή δια μίαν μάχην, άλλα νανάραπη μία δυναστεία, να διωχθούν οι Βουρβάνοι και επί του θρόνου της Γαλλίας νανάβιδασθή ο υίός του νικητού του Μαρτέγκου και του Άουστερλίτς.

Έως τώρα είχαν ταξειδεύση άνενογλήτως' άλλα πρό του Λίντς εύρεθείς, ο Κορμάς κατελήφθη υπό κακού προαισθήματος και παρεκάλεσε τον Καμάνιον να μήν εισέλθη δια να δώση, ως έσκέπευε, παράστασι εις την πόλιν. Ο θηριοδαμαστής άντέτεινε, διότι, έλεγε, αυτό θα έφαινετο παράδοξον και ύποπτον να περάση έν θηριοτροφεϊόν από μίαν μεγάλην πόλιν χωρίς να θελήση να την εκμεταλλευθή, Άλλ' έπειδή ο συνταγματάρχης επέμενε, ο Καμάνιος συγκρατετέθη.

— Καλά, είπα' θα εξακολουθήσωμεν το ταξείδι μας όταν ή πόλις θα κοιμηθή.

Οι ίπποι εξέξευβησαν και ταμάξια εκρύφθησαν μετά βίας υπό τα δένδρα του δάσους. Δεν έσήκωσαν καν τα σκεπάσματα των κλωβών, δια να μείνουν βυθισμένα εις το σκοτός τα θηρία και να ουρλιάζουν όσα ή δυνατόν ολιγώτερον.

Το μέρος έφαινετο έντελώς έρημον και ο Λουδοβίκος Κορμάς έναθαρρήθη να εξέλθη, μετά του Βασιλέως της Ρώμης εις την ταράσσαν του άμαξόσπιτου. Από εκεί έπύτταζαν και οι δύο μελαγχολικοί το δάσος καλυπτόμενον όλοέν από το σκοτός της νυκτός.

— Κοντεύουμε να φθάσωμε στη Γαλλία; ήρώτησεν ο μικρός βασιλεύς.

— Υπομονή βλίγες ήμέρες, Μεγαλειότατε, άπεκρίθη ο συνταγματάρχης.

— Και όταν φθάσωμε εκεί, υπέλαβεν ο μικρός, όλοι στο δρόμο θα με χαιρετούν, όπως τότε που έβγαίνα με τη γιτάμαξα του Τάκου, και θα φωνάζουν «Ζήτω ο Άυτοκράτωρ!»

— Έννοαίται, Μεγαλειότατε.

Η συνομιλία αυτή διεκόπη, διότι έφθασεν ο Τόμπυ οδηγούμενος υπό του Τιάρκου, να καλησπερίση τον μικρόν Ναπολέοντα. Ο νεαρός βασιμός, ο όποιος, χρησιμοποίησας και πάλιν τ' αλληγορικά μαθήματα του Βοδόγ, είχε κατορθώση να υποτάξη, τελείως τον έλέφαντα, εκάθησε εις τον τράχηλόν του και έφαινετο κατευχαριστημένος.

— Κοίμα, Μεγαλειότατε, είπε, που δεν μπορέτε ν' ανεβήτε μαζί μου στον Τόμπυ. Θα σας διεσκιδάξεν ακόμη πτό πολύ από τη γιτάμαξα.

— Και γιατί δεν μπορώ; άπεκρίθη ζωηρώς ο μικρός, έτοιμος να τρέξη προς τον φίλον του.

Άλλ' ο συνταγματάρχης τον έπιασεν από το χέρι.

— Όχι, Μεγαλειότατε, είπεν, αυτό είναι επικίνδυνον, και αν πάθετε τίποτε, τί

θα κάμουν οι Γάλλοι που σας περιμένουν;

Ο μικρός βασιλεύς δεν επέμεινε, και ήρκεσθη να θωπεύση το άκρον της προβοσκίδος, την όποιαν του έτεινεν ο Τόμπυ ως δείγμα της φιλίας του.

Η καταδίωξις

Έξασφα ο Τιάρκος άνέκραξεν:

— Προσοχή! Βλέπω κάτι ίππους που έρχονται ίσα πάνω μας!

Ο Καμάνιος προσέτρεξεν άνήσυχος.

— Άς κρύψωμε τον βασιλέα της Ρώμης, είπεν. Έμεις δεν τρέχουμε κανένα κίνδυνον... Άλλα μήν ξεχνάτε πως είσθε ύπηρέται μου! Δουλειά!

Ο συνταγματάρχης εισήλθεν άμέσως εις το άμαξόσπιτον κ' ανέκλεισε τον μικρόν βασιλέα εις έν έρμάριον του ξυλοτοχού.

— Μήν κινηθήτε, Μεγαλειότατε, τώ είπα' κακοί άνθρωποι, άχθροί του μπαμπά σας, μάς κυνηγούν!

Μετά τούτο ο Κορμάς εξήλθεν όπλισθείς μ' ένα πτόνον και μ' ένα κάδον, διηυθύνθη προς τους κλωβούς ως ύπηρέτης του θηριοτροφείου έτοιμαζόμενος ν' αναλάβη την καθημερινήν του εργασίαν.

Ήτο καιρός. Πέντε στρατιώται της φρουράς του Λίντς, οδηγούμενοι από ένα άνδρα με πολιτικά, ο όποιος θα ήτο άστυνομικός, εισέβαλον εις το δάσος, όπου ήσαν κρυμμένα τ' άμάξια.

Ο Καμάνιος τους προύπήνησε με την μεγαλύτεραν άταραξίαν.

— Ποϋ είναι ο ιδιοκτήτης αυτού του θηριοτροφείου; ήρώτησεν ο οδηγών τους στρατιώταις.

— Έγώ είμαι, άπεκρίθη ο Καμάνιος.

— Και γιατί κρυφθήκατε ες αυτό το δάσος; άντι να εισέλθετε εις την πόλιν;

— Γιατί ή ζωή είναι ακριθή εις το Λίντς και έπρότιμησα την έξοχήν.

— Μπορούσατε να δώσετε μίαν παράστασιν και να βγάλετε τα έξοδά σας.

— Άδύνατον!

— Γιατί;

— Η τίγρις μου άγρίψε και δεν έννοεί να έργασθή.

Αι άπαντήσεις αύται δεν έφάνησαν πολύ πειστικά εις τον άστυνομικόν.

— Δείξάτε μου την άδειάν σας και τα διαβατήρια, είπε.

— Τα έχω ες το άμαξόσπιτο, αν θέλετε να με ακολουθήσετε, θα σας τα δείξω όλα.

— Έμπρός!

Όταν συνηθροίσθησαν όλοι εις το άμαξόσπιτον, ο Καμάνιος έβγαλεν από ένα συρόαρι τα ζητηθέντα έγγραφα και τα παρουσίασεν εις τον άστυνόμον. Αυτός τα εδιάβασε με την μεγαλύτεραν προσοχήν και έπειτα ήρώτησεν:

— Έκτός από τους τρεις ύπηρέτας, δεν έχετε κανένα άλλον;... ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά;

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, περὶ τοϋ όποιου θα σας όμιλήσω σήμεραν, είναι Έλληνας. Εκτός τούτου, είναι νεαρός—

τατος, μόλις δεκαοκταετής. Η έπιτυχία του λοιπόν μάς ενδιαφέρει διττώς: και ως τιμώσα την Ελλάδα, και ως τιμώσα την νεολαίαν της, προς την όποιαν απευθύνεται το περιοδικόν τούτο.

Θ' άναγγώσατε ίσως εις τας έφημερίδας την εκπληκτικήν είδησιν. Ο κ. Μιλτιάδης Ζαχαράκης, μαθητής της Σχολής των Δοκίμων, έφευρε μίαν έντελώς νέαν πτητικήν μηχανήν. Πρό τεσσάρων μηνών, με άδειαν την όποιαν προθύμως του έδωσαν, άνεχώρησεν εις το Παρίσι.

Εκεί κατεσκεύασεν έν μικρόν δοκιμαστικόν πρότυπον—μοντέλο—της μηχανής του, και πρό όλίγων ήμερών έγειναν αι δοκιμαί ένόπιον του κ. Δεκράνς, είδικού μηχανικού της άεροπλοίας παρά τῷ Γαλλικῷ Υπουργείῳ των Στρατιωτικῶν, του καθηγητού της άεροπλοίας εις την Σορβόννην, του Έλληκος κ. Ζαχάρωφ—ίδρυτου της νέας ατυχής Έθρας,—του προξένου της Ελλάδος κ. Ταμπακοπούλου, και άλλων πολλών.

Αι δοκιμαί αύται εκρίθησαν γενικώς ως μία μεγάλη έπιτυχία, διότι έπέβεβαίωσαν όλους τους ύπολογισμούς του έφευρέτου. Το μηχανήμα—γράφει ένας ανταποκριτής,—ανυψώθη παραύσον και το σύρμα, το όποιον έδιδε ρεύμα εις τον μικροσκοπικόν του κινητήρα, όλοι του δέ αι κινήσεις, σταθεραί και έν των προτέρων ύπολογισμών, απέδειξαν ότι έχει άπολύτως θετικήν και ανεξάρτητον του περιβάλλοντος δύναμιν ανυψώσεως, προώσεως και ευσταθείας εις τον άέρα.

Λεπτομερείας περισσοτέρας δεν γνωρίζομεν. Η έφεύρεσις είναι ακόμη «μυστική» και δια μίαν μυστικήν έφεύρεσιν δεν όμιλούν παρά με τα «απορακίστικα» που σας άντέγραφα παραπάνω. Το βέβαιον όμως και το σπουδαίον είναι, ότι ή πτητική μηχανή του κ. Ζαχαράκη έθαυμάσθη υπό των ειδίκων και ότι ο έφευρέτης λαβών προνόμιον, εκλείσεν ήδη συμφωνίαν με το μέγα κατάστημα άεροπλοίας Γκρελώ δια την εκμετάλλευσιν της. Άμα ύπογραφούν τα συμβόλαια, θαρχίση εις το έργοστάσιον Γκρελώ ή κατασκευή του πρώτου άεροπλάνου—Ζαχαράκη—ως το είπωμεν ούτω,—το όποιον θα στεί-

— Όχι, Έξοχώτατε.
— Πρέπει να βεβαιωθώμε.
Ο άστυνόμος εκάλεσε τους στρατιώταις και τους είπε:
— Άνάψατε τα φανάρια σας και φάξετε καλά ες όλα τα τάμαξια.
Οι στρατιώται έσπευσαν να έκτελίσουν την διαταγήν, και ένθ' ήρένων άπιμελώς και τας παραμικροτέρας γωνίας της πρώτης άμάξης, ο Τιάρκος άντήλλασσεν άπηλπισμένα βλέμματα με τον συνταγματάρχην.
— Θα τους ανακαλύθουν!... έσυλλογίζετο αυτοί βέβαια είναι άπεσταλμένοι του Μέττερνιχ!...
— Χαθήκαμε! έφειθήρισεν ο Λουδοβίκος Κορμάς, παρακολουθών την έπιμονον εκείνην έρευναν.

Οι Άύστριακοί, αφού ήρένησαν το πρώτον άμάξι, μετέβησαν εις το δεύτερον. Εκεί—μέσα ήτο κρυμμένος ο υίός του Ναπολέοντος. Ο άστυνόμος εκτύπησε με το μπαστουνί του δοκιμαστικώς τα τοιχώματα.
Ο συνταγματάρχης και ο Τιάρκος ώρμησαν, έτοιμοί ναγωνισθούν μέχρι τέλους, δύο αυτοί έναντιον έξ, και έσφιγγαν ήδη εις τα χέρια των τα έγχειρίδια με τα όποια ήσαν όπλισμένοι...
Το μυστικόν έρμάριον άνεκαλύφθη!
— Τα φανάρια γρήγορα!... άνέκραξε θριαμβευτικώς ο άστυνόμος. Έδώ είναι ή κρύπτη!

Οι στρατιώται ύφόνουν τα φανάρια, ο συνταγματάρχης ύψνει την χείρα έτοιμος να κυπήση, άλλ' έξασφα την καταδιβάει κατάπληκτος: Το έρμάριον είναι κενόν!

Έδώ, Νέμμε!

— Ποϋ είναι αυτός ο διαβολο—άτσιγγανος; ήρώτησε με θυμόν ο άστυνόμος, βλέπων ότι ο Καμάνιος δεν εύρίσκατο πλέον εκεί.

— Ο άτσιγγανος! που είναι ο άτσιγγανος; ίπαναλαμβάνουν οι στρατιώται έξορμώντες από το άμαξόσπιτον.
— Έδώ! άποκρίνεται μία γχηρά φωνή, έξεργωμένη από τον κλωβόν των θηρίων.

— Όλοι τρέχουν προς αυτήν την φωνή, οι μὲν άστυνομικοί με προφύλαξιν, προβλέποντες ότι κάποιος κίνδυνος τους ήπειλει, ο δὲ Τιάρκος και ο Κορμάς με την έλπίδα ότι ο σύντροφός των είχε κατορθώση να εξαφανισθί τον μικρόν Βασιλέα... άλλα πώς;

Μόλις με τῶς των φανარიων έστράφη προς τον κλωβον, φοβερὸν θέαμα παρουσίασθη πρό των όφθαλμών των:

Ο Καμάνιος ήτο εκεί μέσα κρατών τον Βασιλέα της Ρώμης, ένθ' δια του μαστιγίου του και του βλέμματός του εκράτει εις άπόστασιν τας δύο τίγρεις.

(Έπεται συνέχεια)

χίσι 60-70 χιλιάδες φράγκα. Και ο εφευρέτης θα μείνη εις την Γαλλίαν δια να επιβλέψη τας εργασίας και δια να ιδη βεβαίως τὸν ὀριστικὸν θριάμβον τῆς εφευρέσεώς του, ὅταν ἡ πτητικὴ μηχανὴ του, μεγάλη πλέον καὶ ἀληθινή, θανατιδάσῃ εἰς τὰ ὕψη τὸν πρῶτον τῆς ἀεροναύτην...

Καὶ μία λεπτομέρεια. Ἡ ὑπογραφή τῶν συμβολαίων μετὰ τὸν οἶκον Γκρελό ἀνεβλήθη ἕως νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας εἰς τὸ Παρίσι πληρεξούσιον τοῦ κ. Ζαχαράκη πατρὸς, διορίζοντος κηδεμόνα τοῦ υἱοῦ του τὸν πρόξενον κ. Ταμπιλόπουλον! Ἐσώρετε διατὶ χρειάζεται αὐτὴ ἡ διατύπωσις; Ὁ εφευρέτης εἶνε ἀκόμη ἀνήλικος—κατὰ τὸν νόμον—καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπογράψῃ μόνος του τὰ συμβολαία του. Μετὰ ἄλλους λόγους, ἡ ὑπογραφή του δὲν ἔχει ἀκόμη πέρασιν. Ἄλλα τί σημαίνει αὐτὸ, ὅταν ἔχουν πέρασιν αἱ εφευρέσεις του!

Λέγουσι ὅτι ὁ νέος Ζαχαράκης εἶνε μηχανικὴ μεγαλοφυΐα. Μετὰ τὰς στοιχειώδεις μόνον γνώσεις τῆς μηχανικῆς καὶ ἐκπαίδευσίς, δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε. Ἐφαρμόσεν ὁμοῦ νόμους, τοὺς ὁποίους δὲν ἤξευρε καὶ ἔκαμε διὰ τῆς ἐφευρέσεώς του ὑπολογισμούς, τῶν ὁποίων ἐθαυμάσθη ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ πρωτοτυπία. Τὴν εὐτυχισμένον καὶ ἡ...

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΙΣΙΩΠΟΝ ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Ἐκιδέξιός κυνηγός,
Σὺν Ἀπόλλωνος γοργός
Σὲ κορφή βουνοῦ ἀνεβαίνει
Μετ' ἑνὸς ὄφιν του ἀναρμένην
Καὶ καθὼς τὸν ἀντιρροῦσεν
Λόκοι, ἐλάφια καὶ πουλιά
Νὰ κρυφτοῦν πεισοδρομίζον
Ὅπου ῥέμμα καὶ σηλιά...
Μοναχὴ τὴν ὄρτα χαιτῆ,
Σὺν τὸν Νεφελιγερῆτι,
Φριστόντας τρανὸν Λιοντάρι
Καὶ χυκόντας τὸ ποδάρι
Τρομερόφωνο τοῦ κρέζει
— Ἀνθρωπάκουσ δὲν τρομάζει
Βασιλιάς... Ἄν σου βασῆ
Κόπιασ' ἐλα σὺ κόντ'...
Μὴ εἶσι ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντῆ,
Βέλος ρίχνοντάς του τόρα:
— Δέξου ἐνοῖτό γιὰ τὴν ὄρα.
Καὶ σὺν κάνεις γιωρτιὰ
Μ' ἕναν τέτοιο μου ὑπηρετή,
Κάλασέ με κ' ἄλλη μιά,
Νὰ χαϊδέσῃ σοε τὴ χαιτῆ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ ΜΟΥ Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[Συνέχεια καὶ τέλος Ἰδὲ σελ. 381]

Ἔρχαν γίνῃ τώρα ἐννέα ἀγῶρια καὶ κορίτσια, καὶ ὁ περιβολάρχης δὲν ἔμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ μετὰ τὴν γυναῖκα του ποῦ θὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ. Καὶ τὸν ἐγγύναζεν ἡ γυναῖκά του:

— Τὰ βλέπεις, τί ἐπαθεῖς; Ἐγὼ ἔλεγα νὰ εἴχαμεν ἕνα παιδί γιὰ παρηγοριά καὶ γιὰ θάρρος, καὶ σὺ ἤθελες πέντε δέκα.

— Τὴν καιρὸν ναι, ἀντέκρυσεν ὁ περιβολάρχης, ἀλλὰ ὄχι καὶ γιὰ νὰ γείνη! Καὶ κανένα νὰ μὴν εἶνε γιὰ δουλειά ὅλο κουνουργιά τὸ πρῶτο, ὅλο δολοπλοκία τὰ διδύμα φειδόπουλα, ὅλο κακία τὸ λυκόπουλο, ὅλο ἀγρίαδα ἡ τίγρις, ὅλο τεμ-

σιὰς καινούργιες ἐμπήκαν, σπάνια λουλούδια ἐκαλλιεργήθησαν, καὶ ἦτο ἕνα καμάρι νὰ τὰ βλέπης καὶ μὴ ἀπόλαυσαι νὰ τὰ μυρίζης.

Οἱ τριγυρικοὶ περιβολάρχης δὲν εἰμποροῦσαν νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα καὶ ἄρχισαν νὰ μουρμουρίζουν ποῦ εἶνε μάγος ὁ περιβολάρχης καὶ μάγισσα ἡ γυναῖκά του. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον τὸ ἔλεγε, τὸ ἐσυζητοῦσε, ὡς ποῦ ἐφθασεν εἰς τὰ αὐτὰ τῆς ἐξουσίας.

Καὶ ἕνα καλὸ βράδυ ἐξενήθησεν ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐξουσία γιὰ τὸ σπίτι τοῦ περιβολάρχη.

Ἔρχαν ἀρχίσαι τὸ φθινόπωρον καὶ μάλιστα ἡ ἐποχὴ ἦτο παρασμένη ποῦ τὰ δένδρα ἐφυλλορροοῦσαν καὶ τὰ φύλλα τῶν κίτρινα ἐπέπαινον τοὺς δρόμους τοῦ περιβολοῦ. Τὰ λουλούδια ἐφαρμόνουνταν καὶ ἡ γιασεμιά ἐδίδε τὰ τελευταία τῆς ἰσθμῆς. Αὐτὰς τὰς βραδύνας ὅλα τὰ παιδιά, μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ξανθὸ παλληκάρι, ἤρχονταν κάτω ἀπὸ τὴν κρεββατίνα καὶ ἔκαναν μεγάλο συμβούλιο. Τὴν ἔλεγον κανεὶς δὲν ἄκουε, τί ἀπεφάσκον κανεὶς δὲν ἤξευρε.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι εἶχαν βαρεθῆ τὴ ζωὴ αὐτῆ καὶ ἤθελαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ μόνον τὸ παλληκάρι ποῦ ἀγάπησε τοὺς θεοὺς γονεῖς του, ἤθελε νὰ μείνουν ἀκόμη, νὰ μείνουν γιὰ πάντα.

Τὴν ὥρα αὐτῆ, ἡ ἐξόμηση ἐκτύπησε δυνατὰ, φωνῆς καὶ καπνοῦ ἐβόησαν καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ διδύμα φειδόπουλα ἐγλύστησεν ὡς ἐκεῖ νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει. Ἐγύρισεν πίσω, τοὺς τὰ ἐξήγησε, καὶ τὸ λεοντάρι τότε, γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ κακὸ εἰς τὸν περιβολάρχη καὶ τὴν γυναῖκά του, τὴν ὄρα ἴσα ἴσα, ποῦ τὰ ἄλλα παιδιά ἤθελαν νὰ μείνουν γιὰ νὰ ἰδοῦν τί θ' ἀπογίνη, τοὺς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ γυρίσουν εἰς τὴν πατρίδα τὴν ἑαυτῶν.

— Σὺν νὰ καταλαβαίνω, ἀπαντῆ ἡ γυναῖκα, καὶ ὁ Θεὸς ξεύρει τί κάνει!

Ἦτο ἐκεῖ μέσα, κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης... (Σελ. 391, στ. 6.)

Ἦτο ἐκεῖ μέσα, κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης... (Σελ. 391, στ. 6.)

πελιὰ καὶ ξάπλωμα ὁ ἐλέφας. Ὁ μῦθος φάνε.

— Σὺν νὰ καταλαβαίνω, ἀπαντῆ ἡ γυναῖκα, καὶ ὁ Θεὸς ξεύρει τί κάνει!

Ἦτο ἐκεῖ μέσα, κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης... (Σελ. 391, στ. 6.)

Ἦτο ἐκεῖ μέσα, κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης... (Σελ. 391, στ. 6.)

Ἦτο ἐκεῖ μέσα, κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης... (Σελ. 391, στ. 6.)

σίλευσε παντοῦ. Σὺν νὰ τοῦ ἐφάνηκε μόνον μακρὰ εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ εἶχεν ἀνατελλῆ ἀπὸ τὸ βουνό, πῶς ἐκινούντο περίεργες σκιῆς ἀγρίων ζῴων.

Ἔτσι ἐγύρισεν μελαγχολικὸς καὶ σιωπηλὸς πίσω εἰς τὸ σπίτι του. Τὸ κἀδί τοῦ λυχνῶν ἐτελείωσε, τὸ φῶς ἐβυθισεν σιγά-σιγά, ἡ γυναῖκα εἰς τὸ ἀκουσμα ἀπελπιμένη ἐμάζευσεν τὰ ραψίματα, καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθῶν μετὰ τὴν προσευχὴ νὰ τοὺς ξαναστείλῃ ὁ Θεὸς πίσω τὰ παιδιά, κορίτσια καὶ ἀγῶρια μαζὶ, ἔστω καὶ μετὰ τὰ δικά των φυσικά, ἔστω καὶ ἂν θὰ τοὺς ἐγίνοντο ἐμπόδιο εἰς τὸν δρόμον, ἔστω καὶ ἂν θὰ ἐμάλωναν καθημερινῶς...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ποῦ ἐξύπνησαν, ἡ γιασεμιά ἦτο ξερῆ, τὸ περιβόλι γυμνὸ καὶ παγωμένον ἀέρας ἐπάχνιζε τὰ χορτάκια.

Ἦτο δυνατὸν τὸ ἴδιον ὄνειρον, τὴν ἴδιαν βραδυὰ, νὰ εἶχεν ἰδῆ τὸ ἀνθρώπινο; ΦΑΚ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

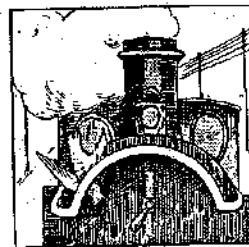
Ἀβυσσινιακὴ φιλαρέσκεια

Εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν αἱ γυναῖκες ἔχουν χροῖμα σοκολατῆ διὰ νὰ τὸ κάμουν δὲ ὀλίγον ἀνοιχτότερον, — τὸ ὁποῖον φαίνεται, ἐκεῖ-πέρα εἶνε τὸ ἄκρον αὐτοῦ τῆς φιλαρέσκειας, — ὑποβάλλονται εἰς «θεραπείαν», ἡ ὁποία διαρκεῖ τρεῖς μῆνας.

Ἡ κυρία ποῦ θέλει νὰλλάξῃ χροῖμα, γίνετα ὅλη εἰς ἕνα μᾶλλον σάκκον ἀφίνουσα ἔξω μόνον τὸ κεφάλι τῆς. Μέσα εἰς τὸν σάκκον ἀνάπτονται γλωροὶ κλάδοι ἐνδὸς εὐώδους φυτοῦ ὁ καπνὸς ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰποχρωματίζῃ τὴν ἐπίδερμίδα καὶ ἡ κυρία βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ — μέσα με νέον δέρμα χρώματος καφέ-μέ-γάλα.

Νέου εἶδους κυνήγιον

Τὸ πτηνὸν αὐτὸ κατελήθη ἀπὸ ἕνα τραῖνον καθ' ἣν στιγμὴν ἐπετοῦσε χαμηλὰ καὶ διεσχιζέε κατά πλάτος τὸν δρόμον. Τὸ τραῖνον ἐτροχε μετὰ ταχύτητα 90 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, τὸ δὲ δυστυχῆς πτηνὸν εὐρέθη εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν θέ-

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ὁ Παυλάκης στέκεται εἰς τὴν πόρτα μετὰ τὴν μαμμὰ του. Ἀπ' τὸ δρόμον περνᾷ ὁ στρατὸς, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὰ γυμνασία. Ἐμπρὸς πηγαίνει ἡ Σημαία μας, ἔπειτα οἱ σαλπικταὶ, σκωρπίζοντες εἰς τὸν ἀέρα γοργὰ σαλπισματα, καὶ ἔπειτα οἱ στρατιῶται τέσσαρες τέσσαρες, ὑπερήφανοι, μετὰ βῆμα σύμφωνον καὶ ζωηρὸ, μετὰ τοῦφκλια εἰς τὸν ὄμιον καὶ τὰ σταθία εἰς τὴν μέση.

— Μαμμά, θέλω κ' ἐγὼ νὰ γίνω στρατιώτης.
— Παιδί μου, εἶσαι μικρὸς ἀκόμη.
Ὅταν θὰ μεγαλώσῃς.
— Καὶ τότε θὰ μεγαλώσω;
— Ὅταν βγάλῃς μουστάκια.
— Καὶ τότε θὰ βγάλω μουστάκια;
— Ὅταν γίνῃς μεγάλος.
— Σὺν τὸν μπαμπά;
— Ναι, σὺν τὸν μπαμπά.
— Ὄ! Θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς ὡς ποῦ νὰ γίνω τόσοσ! Ἐγὼ τώρα θέλω νὰ γίνω στρατιώτης.

Καὶ κλαίει, καὶ κλαίει ὁ Παυλάκης γιὰτὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ, ἀμέσως. Αἰφνης παύει τὰ κλάματα, σκουπίζει τὰ δάκρυά του μετὰ τοὺς γρόνθους του καὶ φεύγει. Ἐνθυμήθη ὅτι ὁ κουμπάρης του εἶνε γαμάτος. Τρέχει, τὸν σπάζει, ἀρπάζει τὰ χροῖματα καὶ χάνεται.

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει σωστὸς στρατιώτης, μετὰ τενεκεδένιον σπαθὶ καὶ ξύλινον τουφέκι.

Τὸ βράδυ μετὰ γυμνὸ σπαθὶ, μετὰ τοῦφέκι εἰς τὸν ὄμιον, μετὰ τὰ μουστάκια... — ἀλλὰ δὲν ἔχει, τὸ ἐλῆσμόνησα, — περιπατεῖ ὑπερήφανος εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν δυν.

Καὶ τοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μεγάλος πλέον.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Οἱ φιλόπονοι, εὐρίσκουν καιρὸν δι' ὅλα. Οἱ ἀκηροὶ προφασίζονται αἰωνίως ὅτι δὲν ἔχουν καιρὸν.

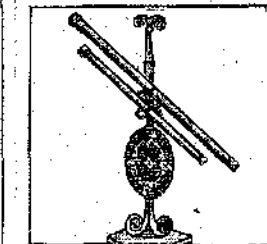
Παίγιον

[Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσκαναίου]

ΟΥ	ΒΗ	Ο	ΝΩΣ	ΩΝ
ΣΕ	ΠΑ	ΤΡΑ	ΔΕ	ΑΙΝ
ΡΑ	ΜΙ	ΠΟ	ΡΟΣ	ΡΑΓ
ΜΗ	ΝΑ	ΒΑΚ	ΝΑΙ	ΓΗ
ΔΗ	ΡΙΣ	ΝΟΣ	ΟΣ	ΧΟΣ

σιν ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν.

Τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Γαλιλαίου

Τὸ τηλεσκόπιον αὐτὸ, τὸ πρῶτον ποῦ ὑπῆρξε καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Γαλιλαῖος ἀνεκάλυψε τὸν Δία τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1610, εὐρίσκειται ὄλονεν εἰς τὸ Φυσικογραφικὸν Μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας. Εἶνε τὸ ἀτελέστερον ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνδοξότερον ὄλων τῶν τηλεσκοπίων τοῦ κόσμου.

1610, εὐρίσκειται ὄλονεν εἰς τὸ Φυσικογραφικὸν Μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας. Εἶνε τὸ ἀτελέστερον ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνδοξότερον ὄλων τῶν τηλεσκοπίων τοῦ κόσμου.

Τὰ παράδοξα τῶν ἀριθμῶν
[Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου]

Ἐὰν γράψετε κατὰ σειρὰν τοὺς τριάκοντα διψήφιδους ἀριθμοὺς 37-66 (3738 394041..... κτλ.) καὶ χωρίσετε αὐτοὺς εἰς πενταψήφια τμήματα, θὰ ἀποτελεσθῶν 12 πενταψήφιοι ἀριθμοί. Ἄν λάβετε τοὺς ἐξ πρώτους καὶ τοὺς προσθέσετε, καὶ τοὺς ἐξ τελευταίους ὡσαύτως, θὰ εὐρέτε ἴσα ἀθροίσματα. Περιέργον! καὶ ὁμοῦ ἰδοῦ:

37383	52535
94041	45556
42434	57585
44546	96064
47484	62636
96051	46566
360939	360939

Νὰ συναριθμολογηθῶν, αἱ ἀνωτέρω 25 συλλαβαὶ ὥστε ἀποτελεσθῶν ἐννέα λέξεις σημαίνουσαι: Αὐτοκράτορα τῶν νεωτέρων χρόνων, πλανήτην, χώραν τῆς Ν. Ἀφρικής, Αὐτοκράτορα Ῥωμαίων, Ἀρχαῖον θεὸν, Βασιλίαν τῆς Κρήτης, μέγαν Βοτανικόν, Ἀρχαῖον θεὸν καὶ ἀρχαῖον Βασιλοπαῖδα.

Ἄλλως: — Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ κατὰ τοὺς γνωστούς ὅρους.

Λύσις τοῦ Παίγιου τοῦ 46ου φυλλαδίου

Τὸ ὠραιότερον περιοδικὸν εἶνε ἡ Διάπλασις.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσωσιν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομίθεα διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ φύλλον.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΜΕΓΕΥΣΙΝΟΥΠΟΛΙΣ—ΑΓΧΙΑΛΟΣ

«Αν και 'εἶνε πολὺ καλαιώνητο ἀξίωμα, δὲ ἐνώπιον τοῦ θανάτου καὶ τῶν μεγάλων συμφορῶν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι, ἐν τούτοις, διὰν ἐπισκέψῃν πρὸ μηκῶν τὴν Εὐξεινούπολιν καὶ τὴν Νέαν Ἀγχιάλον, αἶδον ἐκεῖ ἐμπροσθέν μου τόσο ζωντανὴν καὶ ὀλοφάνερην τὴν μεγαλήν καὶ τραγικὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, ὥστε μοῦ ἐφάνη τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ ὡς πολὺ νῆα καὶ πρωτάτυπος.

Μέσα εἰς μίαν φτωχικὴν καὶ μελαγχολικὴν γυμνότητα ἐνὸς ἀπεράντου κάμπου, τὴν ὅποιαν μετὰ φιλογοροῦ μίσους κατέκαιεν ὁ κατακόκκινος ὀφθαλμὸς τοῦ ἡλίου, κ' ἐξαπλουμένῳ εἰς ὄλους τοὺς ὀρίζοντας πέριξ, ἐστράτοπέδευεν ἡ νεώκτιστος Εὐξεινούπολις.

Λέγο δὲ ἐστράτοπέδευε, διότι τόμοι-μορφον ὄλων τῶν μικρῶν ἐκείνων σπιτιῶν τῆς καὶ ἡ κανονικότητι αὐτῶν παράταξις εἰς οἰκίους, εὐ κἀμνεὶ νὰ νομί-ηται, ὅτι εὐλοκῆσαι ἐμπροσθὰ εἰς μίαν στρατιωτικὴν παράταξιν, ἀναμένονσαν ἓνα «ἐμπερὸς-μάρος» διὰ τὴν ἐξουσίαν.

Καὶ καταλλήλοτερον μέρος ἀπὸ τὸν μελαγχολικὸν ἐκείνον κάμπον διὰ τὴν ζοφερὰν ψυχολογικὴν κατάστασιν τῶν ἐλληνικῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς βαρβαρότητος καὶ θηριωδίας, δὲν ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ!

Τὰ αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ εἶπῃ κανεὶς καὶ διὰ τὴν μελαγχολικὴν εἰκόνα, ὅσον καὶ διὰ τὴν οικονομικὴν ὀλοδομικὴν τῆς νέας Ἀγχιάλου, ἂν καὶ τὸ ἔδαφος τῆς δευτέρας αὐτῆς δὲν ἔχει τὴν κανονικὴν ὀμοιότητά τῆς πρώτης.

Ἄλλ' ὅ,τι θέλομεν νὰ εἰπομεν ἐδῶ τῶρα καὶ διὰ τὰς δύο αὐτὰς νεοκτιστοὺς πόλεις, δὲν εἶνε οὔτε τὸ πανομοιότυπον τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τῶν (;) σχεδίων καὶ τοιμομορφῶν τῶν προσωρινῶν ἐκείνων σπιτιῶν τῶν ὄλων, οὔτε τὸ κανονικὸν τῆς οὐμοτορίας τῶν, οὔτε ἡ ψυχολογικὴ ἐννοια τῆς τοπογραφικῆς εἰκόνης τῶν, οὔτε κἀν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἡ γνωστοτάτη πρόνοια καὶ προστασία!

(Ἐστὰι τὸ τέλος)

Θεομπεδῶν Μεγαλοδεδάτης

ΤΟ ΡΥΑΚΙ

Ἐκεῖ ᾧ ἡλιὸς στῆ ῥακί τοῦ βουνοῦ, κάτω ἀπὸ μιά πενήν, ἄγῳ νεράκι πηδῶ ἀπὸ τῆ σκιονάδα τοῦ βράχου κελῶ γρήγορα-γρήγορα καὶ καταβαίνει ἀπὸ τὸ βουνὸ κ' ἐνῶ τρέχει καὶ σχηματίζει μικρὸ ρυάκι, οὔρει μαζί του καὶ ἄγῳ χαλίκια.

Ἐλαφρὸς ψιθυρισμὸς ἀκούεται: τὸ ρυάκι φθάνει τῶρα στὴν πεδιάδα. Ἐκεῖ ἐνώσεται μ' ἓν ἄλλο καὶ τὰ δύο μαζί ὁσὴν καλὰ ἀδελφάκια φιλοῦσνται. Τῶρα τὸ ποταμίδι διασχίζει ὅλη τὴν πεδιάδα. Μιά μόνη καταπράσινη γραμμίδα φαίνεται ἀπὸ μακρῶν τὸ ποταμίδι ποτίζει τὰ χόρτα κ' ἐκεῖνα μεγαλώνουν.

Τὰ πουλάκια ἔρχονται στὰ χαμηλά κλαδάρια τῶν δένδρων καὶ πίνουσι.

Μακρότερα περνῶ ἀπὸ τοὺς κήπους οἱ χωρικοὶ ποτίζουν τὰ λαχανικά των τὰ παιδιὰ τῶν ρίπτουν καρβάρια στὸ νερὸ.

Καὶ τὸ ποταμίδι πάντα τρέχει περνῶ ἀπὸ τοὺς μύλους. Ἐκεῖ κάτω χύνεται ἀπὸ τὸν ὕψηλὸ βράχον καὶ στρέφει τοὺς τροχοὺς τοῦ ὕδρομύλου.

Εἶνε τόσο χρήσιμο τὸ νερὸ τοῦ παντοῦ πηγαινῆαι καὶ ὄλοι τὸ θέλουσι.

Τῶρα ὁμοῦ, ἐνῶ περνῶ ἀπὸ τὸ δάσος, τὰ νερά τὸν πληθύνουσι.

Ὁ ποταμὸς διασχίζει τὴν πόλιν καὶ μεγάλα καρβάρια πλέουσι στὰ κίοντα νερά του.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὕψηλά γεφύρια ἐνώουσι τὰς ὁχθὰς του καὶ μικρὰ ἀμπέλοια πλέουσι ἀπὸ τῆ μιά εἰς τὴν ἄλλη.

Ὁ ποταμὸς διασχίζει ἀκόμη τὴ μεγάλην πεδιάδα κ' ἔπειτα χύνεται ἐστὶ θάλασσα.

Ἄγχιος

ΚΑΡΑΒΙ

Καράβι, καραβάκι μου, ποῦ τὰ λευκὰ πᾶν [νιά σου]

Μουάζουν με κίκνου φορεσιά, ὀπώχεις κῦ [κνου σελήσου]

Σὰν τρέχει μὲς τῆς λίμνης του εἰς διὰφανα [νερά...]

Ποῦ πᾶς, καλὸ καράβι μου; Εὐλογημέ [νος νᾶναι]

Ὁ δρόμος σου κ' ὀλόκριμα νὰ ἔχῃς τὸν [ἄερα!]

Νᾶξερές, καραβάκι μου πόσες γλυκειὰς [ἐλιπίδες]

Ἐκάνωθὲ σου κρέμανται! Σὲ καρτερεῖ ἡ [κῶρη]

Τοῦ καπετάνιου ἡ μνηστὴ! Σὲ καρτερεῖν [μανάδες]

Ὅπαχουν μέσα ναύτες γιουδῆ, με πόθο [τὰ παιδιὰ των]

Νὰ σφίξουν στὴν ἀγκάλῃ τους! Μὲ δά [κρυα, με λαχάρια]

Ἄκαρτεράν νεόπανδρες ζηνεπεμένους ἄν [ιδρες!]

— Καράβι μου, ἄρα σου καλὴ καὶ πρι [μος ὁ καιρὸς σου]

Χιαβάδας

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

Εἶνε μεσάνυχτα καὶ γύρω παντοῦ ἀ- κρο ἡσυχία, Ὁ σφράγος κατασκότεινος, ἡ νύκτα βαθαία. Μόλις διακρίνονται τ' ἀχνὰ ἀ- στέρια φωτίζοντα ἀμυδρῶς τὴν γῆ, τὴν ὁποῖαν περιβάλλει τὸ μαῦρον καὶ πυκνὸ τῆς νύκτας πέπλο...

Αὐτὸ τὸ σκοτάδι, ποῦ κάμνει ἀνατρι- χηλα, πόσα κρύπτει, πόσα σκεπάζει, καὶ

εἰς τὴν ἡσυχία αὐτὴ πόσα μαντεύει κἀ- νεῖς, πόσα πολλά! ... Τὲς δυστυχίες τοῦ κόσμου τὲς ἀπειρες τὲς ἔχει κρυμμένες ὑπὸ ὕψιν γαλήνης, ἀλλὰ πόσο τρομαρῶν!..

Ἔτσι εἶνε καὶ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου, σκεπασμένος ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ πέπλο τοῦ μέλλοντος, τὸ ὁποῖον ποῖος ξέρει πόσες τοῦ φυλάττει συμφορᾶς.

Ἄλλ' ὅπως περιμένονεν νὰ παρελθῇ ἡ τρομακτικὴ νύκτα καὶ τὸ φῶς τῆς ἡ- μέρας νὰ μᾶς δώσῃ νέας ἐλπίδας καὶ ζῶην, οὔτω ὡς περιμένονεν με ὑπομῶ- νην, ἐλπίζοντες εἰς τὴν διαρκῆ καὶ φω- τεινὴν ἡμέραν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον δυστυχίαι...

Μαῦρα Μάρια

Ο ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ἐπωφελεῖσθε τοῦ πολυτίμου χρόνου! Τὸ σωτήριον τοῦτο παραγγέλλω, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ φανερόν, καθιστάσθαι ἀκόμη σαφέστερον τὰ ἐξῆς παραδείγματα ἐπι- φανῶν ἀνδρῶν. Ὁ Σαρμουὴλ Σμείλις ἀνα- φέρει οὕτως:

Ὁ ἰατρὸς Μάσων Γουὶ μετέφρασε τὸν Λατίνον ποιητὴν Λουκρήτιον μεταβαί- νων ἐπ' ὁμάξης εἰς τοὺς ἀσθενεῖς του. Ὁ Κίρκ Οὐάιτ ἔμαθε τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καθ' ὃν χρόνον μετέβηκε ἀπὸ τῆς οἰκίας του εἰς τὸ γραφεῖόν του Ὁ Βαγσσοῦ, μέγας σφραγιδοφύλαξ τῆς Γαλλίας, συνέγραψεν ὀγκώδες καὶ σποδὸν βιβλίον χρησιμοποιοῦν τὰ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ ὅποια τῷ ἔμενον ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τῷ ἀνήγγελλον δευτεῖρα ὄρα τοῦ γεύματος ὅως ὅπου ἐτοιμασθῆ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ Βύρνου διδάσκαλος μουσικοδιδάσκαλος ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Ἱταλικὴν καὶ Γαλ- λικὴν γλῶσσαν καθ' ὃν χρόνον μετέβηκεν εἰς τὰς οἰκίας τῶν μαθητῶν του. Ὁ διάσημος γλωσσολογὸς Μπουρζιτὲ κατάρθωσε νὰ μὲθῃ δεκαοκτὼ γλώσσας καὶ εἰκοσιδύο εὐρωπαϊκὰς διαλέκτους καθ' ὃν χρόνον εἰργάζετο ὡς σιδηροαγρῶς.

Τέλος ὁ ἡμέτερος Ἀλέξανδρος Ραγκα- βῆς μετέφρασε διὰ οἰκίαν τὴν ἐλευθερω- θεῖον Ἱερουσαλὴμ τοῦ ἰταλοῦ ποιητοῦ Τάσσου καθ' ὃν χρόνον ἐταξεδύεν ἐν Εὐρώπῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐχον μικροσκοπικὴν ἔκδοσιν ὡς τὸ μικροσκο- πικὸν σῆμά του, τὸ ἐγκλείον διμῶς μεγά- λην ψυχὴν καὶ καρδίαν, εἰργάζετο καθῆ- μενος εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ ὀχήματος. Ἐν- νοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἔπαινε καὶ νὰ στρέφῃ τὸ ἔξυπνον βλέμμα του πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, δι' ὧν διήχθετο ἡ ἡμαξο- στοιχία.

Περικλυτόμενος Ἀθηναῖος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κομφιοκεφαλὴς μεταφράζει ἐν ποιήμα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν. — Περτέρρον, λέγει, ἐνῶ στὴ γαλλικῇ ἔχει ὀμοιοκαταληξία, στὴν ἑλληνικῇ δὲν ἔχει!

Ἐστὴν ἡμεῖς τοῦ Ἐξοριστοῦ Βασιλέως

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐδριπίδου τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1910

ὍΘΕΟΙ μ' ἐρωτοῦν, ὡς μάθουν ὅτι ὁ νέος Διαγωνισμὸς Ἐσπαθώματος θὰ προκηρυχθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Ἐννοεῖται ὁμοῦ, ὅτι ὅσοι ἔχουν διάθεσιν νὰ ἐσπαθώσουν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένουν τὴν προκήρυξιν. Τοῦς ἕρους τοὺς ἔξορουν!

Μελόχρα, σοῦ στέλνω τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς γιὰ τὴν γιορτὴ σου. Τὸ πουλάκι μοῦ εἶ- πε τί ὄρατα ποῦ ἐπερᾶσατε ἐκεῖνὸ τὸ ἄπογευ- μα. Ἦταν καὶ ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα, καὶ ὁ Αεονόταρος Ἐλληρ, καὶ ἡ Ρεζοντᾶ, καὶ ἄλλες πολλὰς ποῦ τῶρα θὰ πᾶρουν ψευδώνυ- μον διὰ τὸ Κράτος τῶν Ἀνθῶν. Ἀλλ' ἄθρα, ἄ, Ἀσκηρὸς τῆς Νεολίας, ὅχι κλέματα! Δὲν εἶνε κανένα δυστύχημα αὐτὸ. Νὰ ἰδῆς πῶς σὲ λίγον καιρὸ θὰ σοῦ ἀρέσῃ καὶ τὸ Ναύ- πλιον καὶ θὰ τὸ ἀγαπήσῃς ὅσον καὶ τὸν ὠρα- ῖόν σου Βαῖλον. Παρηγορήσου λοιπὸν ἀπὸ τῶ- ρα... Δὲν ἔχω ἄξια ἀπὸ τὸ Ἐξορισμὸν νὰ σοῦ φανερώσω τὴν διείθησίν μου. Ζήτησέ τοι τὴν με Μικρὰν Ἀγγελίαν.

Ἔλαβα τὴν συνδρομὴν σου καὶ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἔχτηρες. Ἀπόδειξη τῆς Ἐοδόσας καὶ τὸν Γρίφον τῆς Στέλλας, δηλαδὴ τὸ Αἰνίγμα, καὶ πῆ τῆς ὅτι ἂν ἐξασκηθῇ ἀκόμη, θὰ κέρηθῃ ὠραίας Πνευματικᾶς Ἀσκήσεις.

Ἡ φωτογραφία σου, Ὅρατια Μολῆ, ἠλ- φη καὶ ἐν καιρῷ δὲ δημοσιεύθῃ μὴ ἀνησ- χῆς. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἔλπιζω ὅτι θὰ ἐσπαθώσῃς καὶ σὺ, διότι με τὸ ἐσ- παθῶμα ἀναπληροῦνται οἱ καν' ἔτος παραι- τούμενοι σπυρορῆται. Ἔτσι εἶνε ἄλλοι φε- ροῦν, ἄλλοι ἔρχονται. Μπορεῖ ποτε νὰ με- λουν πάντοτε οἱ ἴδιοι; Ἄν εἶχα ἀκόμη τοὺς πρώτους μου σπυρορῆτας, τοὺς πρὸ 33 ἐτῶν τῶρα θὰ ἦμουν Διάπλασις Γερόντων!..

Ἄγωνία Ἐθνομόρφος, ἡ πρὸς τὴν Μα- ρουτοκρατορικὴν Γαλιανόλεον ἀπάντησις τοῦ ἄθου φύλλου κατὰ λάθος ἀπευθύνθη πρὸς αὐ- τὴν ἐνῶ ἦτο διὰ σέ. Τὸ λάθος ἔγινε διότι τὴν ἐπιστολὴν σου εἶχες ἀπογράψῃ μόνον με τὸ- νύμα σου, καὶ δὲν θὰ ἔγινετο ἂν ἔγραφες συ- χροῦς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου.

Καὶ διατὶ νὰ μὴ σε θέλω, Ἄγχιος, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς ἀκόμη κατὰ ἐν ἑσος; Νᾶξερές ποῦ! Καὶ πόσα συνδρομητῆραι μὲ εἶνε τῶρα μητροπόλεις καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μ' ἔχουν! Ἰβύρολα μπαινεῖ κανεὶς εἰς τὸν κόλπον μας, ἀλλὰ δὲν σκολεῖ βγαίνει. Ἀγάπη εἶνε αὐτὴ!..

Ἀλλ' ἄθρα, Κομφιοκεφαλί, μὰ φορὰ εἶχα ἓνα συνδρομητὴν Χαλασοῦν Κόσμου, ποῦ ἔγα- λασε κόσμον. Καὶ κανεὶς ποτε δὲν ἔμαθε τό- νομα τούτου, ὁπότε τὸ ἐκράτασεν πολὺ μουσικόν. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ τῶρα, ποῦ εἶνε πᾶ- μεγάλος, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸ φανερώσω. Τὸ δεισιφρόν σου δὲν εἶνε ἀπὸ τῆς ἀπραγματοποίη- τα. Εἰς τὴν Εὐρώπην τοῦλάχιστον ἀρετὰ κο- ρίστα ὡς τῶρα ἐπέταξαν εἰς τὰ ὕψη με ἀερο- πλᾶνα. Ὅτὰ τὸ ἴδιον αὐτὸ κ' ἐδῶ, ἐννοια σου! Ἐὐχαριστῶ, Ἄθρα Μαλ, διὰ τὸ ἐσπαθ- ὶσμα. Σοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία ποῦ ἐξήτησες καὶ γὰρ πολὺ ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσο ὁ Γιάκος. Ἀλλὰ καὶ εἰς ποτὸν δὲν ἀρέσει; Εἶνε πραγμα- τικῶς ἀπὸ τὰ θαυματοπρεπεστάτα μυστοπνεύματα ποῦ ἐδημοσίευσεν ὡς τῶρα.

Ἀφρονοσοφία, εἰμπαρέτ νὰπαντήσῃς ὅτι καὶ λυκεῖσθαι, καὶ καθήγηται, καὶ γυμνασιάρ- χην, καὶ διευθυντρίαν ἀνωτέρων Παρθεναγω- γείων, κ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, δὲν τὸ θεωροῦν ἐντροπὴν τῶν ἀνὰ μελέσων δεκάρες διὰ τὴν Διάπλασιν. Ἀπεναντίας τὸ κάμνουν με χαρὰν καὶ με ὑπερηφάνειαν, διότι ἔχουν τὴν πεποιθῆσιν ὅτι εὐεργετοῦν τοὺς μαθητῶ- των, ἐπιχολώνοντες αὐτοὺς νὰπροκοτῶν ἓνα τό- σον ὑφέλιμον περιόδιον. Ἄλλως τὲ καὶ τὸ

Ἐπιπυροῦν τῆς Παιδείας ἐπανειλημμένως ἐ- ξέδοκεν Ἐγκυκλίους, διὰ τῶν ὁποίων τοῖς συνιστᾶ νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ τῆς Διαπλάσεως. Ἀπρητὴ Πατριδα, εἶδα τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς σου καὶ εὐχομαι νὰ στέφῃ ἡ ἐπιτυχία ὅ- λους αὐτοὺς τοὺς «μπαλάδες». Ναί, ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾶς εἶνε ἀδελφὸς τοῦ κ. Φαίδωνος.

Παναροῖνα, φίλησέ μου τὴν μικρὰν Ἀγλα- ἴαν, ποῦ με τὴν ζωντότητα μοῦ περιγρά- φεις, ὥστε ἐνόμισα ὅτι τὴν εἶδα καὶ τὴν ἔ- κπασα. Ἐβάρυμασθαι δὲ καὶ τὴν ἀνάπτυξίν της, διότι λίγα κοριτσάκια πέντε ἐτῶν μποροῦν νὰ διαβάξουν «καλοῦστικα». Νὰ μὴ μέλλουσα διαπρεπῆς συνδρομητρία! Ἄλλὰ τίνος θὰ μοιᾶσῃ; ...

Μιτρούλα μου Κλεωνάρα, τὸ γραμματικὸν σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἰδῆς τὸνοματὶκά σου εἰς τοὺς ὄτας, διότι ἡ λέξις σου δὲν συνοδεύετο ἀπὸ τὸ ἀπαραίτητον δεκά- λεπον. Μὴν τὸ ξεχάσῃς ἄλλη φορὰ.

Ἰωάννα Δάρα, δὲν ἐθυμοῦμαι νὰ σοῦ ἔ- γραψῆς καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπῆνθησα. Νὰ σοῦ ἴσῃ ἡ νεογέννητη χαριτωμένη κορούλα. Σοῦ ἔστειλα διὰ τὸ βραδύόν σου τὸν τόμον σου νὰ σοῦ ἐνθυ- μίσῃ αὐτὴν αὐτοχρησμένη ἐποχὴ ποῦ πέρασε μαζὶ μ' αὐτήν. Ἔ, τῶρα ἔχεις ἑλλείπει εὐτυχίαι, καὶ πρέπει νὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ δὲν με ἐξήγησ ὄλους διόλου.

Ἀλέξης τῆς Ἐλλάδος, εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐν- τελὸς καλὰ καὶ τὸ προσεγῆς σου γράμμα, πολὺ γρήγορα, νὰ μοῦ τὸ γράψῃς ἀπὸ τὸ τραπέζι σου, καὶ ὅχι ὅπως τοῦτο ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Εἶ- δες πόσο ὑπέροχος διὰ νὰ μὴ ἀκούσης τὸ μπα- μπᾶ καὶ νὰ καθῆσθαι στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο μ' ἑλαφρὰ φορέματα; Μὴν τὸ ξενακάρῃς!

Ἡ φίλη μου Ι. Κ. διὰ τὴν ὅποιαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐκ παραδρομῆς ἐνεκέρθη τὸ ψευδώνυμον Γαλιναῖα Θάλασσα, παρακα- λεῖται νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλο πρὸς ἐγκρισιν, διότι αὐτὸ ἔχει δοθῆ εἰς ἄλλην φίλην μου πρὸ πολλοῦ (φυλ. δον).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ ὄμαρτι» τῆς Πανα- ροῖνας.—Διάφορα τοῦ Γυμνασίου Ἰωαννίνων.—Ἀνεκδοτὸν τοῦ Γορδίου Δεσμῶ. — Ἀλύπη ἀνώφελη» τῆς Κομφιοκεφαλῆς.—Ἡ γαργά- ρα τοῦ Ἐξοριστοῦ Βασιλέως.—Ὁ ἀφορισμὸς τῆς Σουλφίδος.—Τὸ τάξιμον τῆς Γαλιανῆς Σταυ- ροφόρας.—Τὰ πρώτα γράμματα τοῦ Αἰγέ- ρου.—Παίγνια καὶ Π. Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Παράπονο ὀρφανοῦ» (ἀπεννοῦν).—Ἡ κρήνη.—Οἱ δύο λαοί.—Ἐὰ κατὰ τῆς μοίρας.—Ἄβια καὶ Καλο- σὴνη» (γνωστὰ ἢ ἀκατάλληλα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰδὸν ψευδώνυμον ἱστανεῖται ἡ ἀνακοινῆσι, ἂν ἐν ὀνοματίαι ἀπὸ τοῦ δικαιοτάτου γρ. 1. Τὲ ἐγκρινέ- μεθα ἡ ἀνακοινῆσι ἰσχυρῶν μὲχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα ἀνακοινῆσι ἀπὸ α. ἀνίκανον εἰς ἀρετὴν, καὶ δὲν ἀπὸ κ. εἰς νοσήτῃται.

Νέα ψευδώνυμα: Βασιλεῖς τῶν Ὁραῶν, α. (Γ.Κ.) Ἰωνναῖα Ἑλληνίς, κ. Δασώδες Πηλῶν, α. Ἐθνεγῆς Καρδία, κ. (Ζ.Μ.) Ἐ- νοσεῖχθον Ποσειδῶν, α. (Α. Ζ.) Ἐνδοξος Ἑλλάς, α. (Χ.Ἐ.) Ἰσπότης τοῦ Πηλῶν, α. Ἐλπίς τοῦ Μέλλοντος, α. (Γ.Α.) Τουρκο- μάχος Ἑλλάς, α. (Θ.Α.) Ροβασπιέρος α. (Β.Α.) Ἀνακεῖσεψ ψευδωνύμων: Βράχος τῶν Γλάρων, α. Δουκισσα τῶν Ἀθηνῶν, κ. Κόρη τοῦ Γιάλοῦ κ. Κελαροῦσσα Κόρη, κ. Ἀσπυκόλεος Ἦρα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ- λάξουν: ἡ Ἄθρα τοῦ Ἀναῖρον (καὶ ὅχι Ἄθρα τοῦ Ἀναῖρον ὡς κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἄθον φύλλον) μετ' Ἀλεξίαν Ἑλλάδα, Πο- θητὴν Κωνσταντινουπόλιν, Σανθὴν Μουσοῦ, Ἰδανικότῃρα—ἡ Ἄγωνία Ἐθνομόρφος (0)

μετ' Ἀνθος τοῦ Βοσπόρου, Χιαβάδαν, Ἐξο- ριστοῦ Ἀιθῶν, Μικρομύρον—ἡ Ρεζοντᾶ (0) μετ' Ἐγγον Ἀντοκράτορος, Καλλιφυλλῶν Ρό- δον, Σανθὴν Μουσοῦ, Μελάχραν, Κάριον, Γορ- δίου Δεσμῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Σουλφίδα (Ἑλλάδα, εὐχαριστῶ) Ἐίμαι Ζακωνθία (εὐχαριστῶς ἔμαθα ὅτι ἐγνωσθῆς μετ' ὁ Μενεξεδέσιον Μπουνοῦτῆται εἶνε καλὸ κο- ρίτσι καὶ εἶδες πόσον μάγαπᾶ ὥστε ταυρι- (εἶτε) Χιαβάδαν (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰοῦαι- τέρας) Φῶνον Τσαβέλλαν (ἔχω, ἀλλ' ὀλίγους, καὶ ποῦ νὰ φέγωμεν καταλόγους διὰ νὰ σοῦ τὰ ποι- ἔχω καιρὸν διὰ τέτοια;) Πανελλήνιον Ἰδεῶν (ὁ 12ος τόμος εἶνε τῶν 2,50 ὄρ. ὥστε διάλεξε κανένα ἄλλον τῆς δραχμῆς;) Κωνσταντίνον α. Νικ. (ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνοδεύῃς τὴν λύσιν μ' ἐν δεκάλεπον γραμματικῶσημον) Ἀο- χιδούνα Κάρολον (εἶδες λοιπὸν τὴν προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας; ὡς ἔλιπυσ ἔτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ τίποτε) Αἰμιλίαν Μηλ. (αἱ λύσεις γράφονται εἰς ἰδιαι- τερον χάρτην, τῶν ἄσεων λεγομένων: δὲν ἐδιδάσκει τὸν ὁδηγόν;) Σανθὴν Μουσοῦ: (ἔμα- λοιπὸν προχωρήσῃ ὁ γειμῶν, θὰ μοῦ γράψῃς περισσότερα;) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (δὲν εἶνε ὀνομαλον κανένα ταφεδάκι ὡς τὰς Ἀθήνας; τότε θὰ τὰ ἰδῆς

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οι ἔξῃς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμοι 6 (οι ἔξῃς: 1, 8, 9, 12, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 10ος καὶ 18ος ἐξηγητήθηκαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὡν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδελφός φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσός φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὡν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδελφός φρ. 7 Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908 καὶ 1909, ὡν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδελφός φρ. 8 Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 23 Νοεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 11 Δεκεμβρίου.

506. Δεξιγράφος

Τῶν δισολάβων πρόθεσις
Μὲ μετοχὴν ἐνόησις
Κ' ἕνα θηβαίον ἔνακτα
Ἀρέσως φανερώησις.
Ἐστίλη ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου IV. Σταυροῦ

507. Στοιχειώδης

Κεφαλὴν μόνον ἀλλάξις
Ἀναφυκτικὸς ποσοῦ
Καὶ ποιήματος ἐν εἶδος
Φανερώησις δι' αὐτοῦ.
Ἐστίλη ἐπὶ τοῦ Ἐμμανουλοῦ

508. Ἀναγραμματισμός

Στὸ κεφάλι σου δά μ' εὐρῆς
Ὅπως ἔχω ἂν μάλιστα
Ὅποια πόλις θεὸς νὰ γίνω
Ἄν μὲ ἀναγραμματισμοῦ.
Ἐστίλη ἐπὶ τοῦ Μικροῦ

509. Αἶνεγμα

Χίλιοι μύριοι καλογόριοι
Σ' ἕνα ῥάσο τυλιγμένοι.
Ἐστίλη ἐπὶ τοῦ Ἐρμού τοῦ Πρωτεύου

510. Πυγμαῖς

+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἴγαίου.
* * * * * = Ὑποθετικόν.
* * * * * = Πατρί, ἔθνομάρτυρος
* * * * * = Ζῶον φορητῆν.
* * * * * = Φίλος Μ. Ἀλεξάνδρου.
Ἐστίλη ἐπὶ τοῦ Πύθου τοῦ Ἑλληνομάχου

511. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Δένδρον — ἑλάττωμα = φωνῆν
Ζῶον ἄγριον — ἀκρωτήσιον = σύμφωνον
Ῥῆμα ἀοχαῖον — ἐπιφάνημα = βεβαιωτικόν.

Ἄδελφός φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσός φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

512. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Ἡ Ἑλλήν ἐπαίξεν εἰς τὸν κήπον δασκ. καὶ ἔλεθ' ὁ μπαμπᾶς τῆς νῆς γευματίου. Ἐξάρτα δροχίος νὰ πλαίη καὶ νὰ φωνάζῃ. Τί τῆν ἐπαίξεν;

Ἐστίλη ἐπὶ Καλλιόπης Παπαϊωάννου

513. Μεσοστιχῆς

Τὰ μεσατὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἴγαίου:

1, Οσοῖόντι σῶμα 2, Στοιχέτον τῆς φύσεως 3, Ἐπίσημα τόπου 4, Ζῶον φορητῆν 5, Τραπουλοχαρτῶν.

Ἐστίλη ἐπὶ τοῦ Δόκτορος Κούδου

514. Φωνηεντόλιπον

τ - δσγχντ - μ - πγλ

515. Γρίφος

ο ο ω μ ι εσθ

Ἐστίλη ἐπὶ Πάνου Α. Παπαδημητρίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 30

406: Χαβρίας (Χάβση, ἄς) — 407. Μορφεῖς Ὀρφεύς — 408. Πιθὴν Λεόνη.

409. ΓΑΛΗΝΟΣ 410-414. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τοῦ Ω: χαλός, ῥώμη, χῶρα, λαγός, μαρός. — 415. Μένικπος — ἔππος = μὲν + (ναῖε)λα

— 416. ΘΥΜΟΥ ΚΡΑΤΕΙ (ΘΥα, ΜΟΥσιχὴ, ΚΡΑθις, ΤΕΙεσις). — 417. Μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε. — 418. Ἐξ οὐραίων τὰ ἀλλότρια (ἔξ οὐκοι - ὄντα - ἄλλο - τρία).

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Διαπλαστικὴ αὐτοκρατορία. — Ἀναγνωρίζεται πρόσβον Καίρου Γαλιανὴν μας Σταυροφόρον. Προσεχῶς Ἐθνημερὶ Κυβερνήσεως ἡττι ἀποσταλάσεται τοῖς ὑπάρχουσιν καὶ τοῖς αἰτούσι. — Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς P. R. Βόλον. (P, 217)

Παιδικὴς Σελίδες, Π. Σ. Δέλλα: ἡ Γὰ τὴν Πατρίδα, Καρδίη τῆς Βασιλοπούλας. Πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖον Ἐστίας. Στὸ Λοιδίον, τυπογραφεῖον Βελάνη 18, 19, 20, Appold Street, E. C. (P, 184-8)

Ἀσπρὸ στὸ Ἐξωνάκι μας! Ὑπερήφανο Ἑλληνοπόλιος, Γλυκοχάραμα, Δάσκου τῆς Ἀστυχίας, Δευτὸ Τριαντάφυλλο, Παρνασσός, Ἀρχαῖος Σπαρχιάνης, Τιμολέων, Σαυθὸ Ἑλληνοπόλιος, Ρίον Ἀκρογιαλῖα, Μάρτιος. (P, 218)

Διαπλαστικὴ αὐτοκρατορία. — Παρατηρητέως Κυβερνήσεως Δεινοπαθουμένης Ἑλλάδος, ἰσηματιεθὴ νῆα. Πρωθυπουργός καὶ Ὑπουργός Ἐκτετατικῶν Τοιχομαχίας Ἑλλάς, Ἐσωτερικῶν: Ροδασκίος, Στρατιωτικῶν: Ἑλλῆς τοῦ Μέλλοντος, Ναυτικῶν: Ἰδανιὸν τοῦ Ἑλλῆνος, Οἰκονομικῶν: Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, Δικαιοσύνης: Θριαμβεύων Μεγαλοδέκτης. Ἀπονέμεται τῶν τῆς πρωθυπουργῶς Δεινοπαθουμένη Ἑλλάδι, διὰ τὰς πρὸς τὴν αὐτοκρατορίαν ὑπηρεσίας, παράσημον αὐτοκρατορικὸν αὐτοῦ. Ἀπολυθεῖτος Μικρομέγα, διορίζεται Παγοδόμος διοικήτης Ἀπτικοβωιωτίας, Διορίζεται πρόξενος Καλαμῶν ἀπευθυντῶν Βολταῖρος P. R.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 46 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 393]

ΑΘΗΝΑΙΩΝ: Ἡλ. Σπ. Κεφάλης, Χ. Γ. Οικονόμου, Μαρίνα Α. Βλαδερῶν, Α. Γ. Μαστρογιάννης, Κωνσ. Φωτοῖς, Ἡλ. Π. Φωτακοπούλος, Χαρίκλεια Β. Παπακωνσταντοπούλου, Α. Μαρ. Γιαννοπούλου, Πη. Δελιδάς, Κ. Α. Ἀδαμοπούλου, Ν. Α. Ἀδαμοπούλου, Κερκυραῖος Ἀσπὴ, Ν. Μαρωνοπούλου, Δία Γ. Σταυροπούλου, Ἐφ. Κ. Διαληγάς, Κ. Α. Οικονόμου, Κωνσ. Χρ. Ἐκαστοῦ, Σοφία Π. Ζαφειρίου, Κωνσ. Τ. Καρδαῖος, Μαρία Παπαδάκη, Χρυσόθελα Ματθαίου, Μαρία Α. Παρραχίδου, Στεφ. Α. Παρραχίδου, Φανή Ν. Δωροπούλου, Α. Α. Κατ. Ἐπιφάνου, Ν. Σ. Ἀποστολίδης, Δία Γ. Ζῆσης

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἐλλῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Π. Ι. Παπαθανασίου, Ἀδ. Ι. Πολυμερόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΔΙΠΛΟΥ: Α. Η. Κυριακοπούλου.
ΒΟΛΟΥ: Η. Παπακοκοπούλου, Ἀλεξάνδρα Α. Διαμαντοπούλου (45, 46) Α. Ν. Τζώνας.
ΓΡΕΒΙΟΥ: Ἀντ. Α. Φαραγγιάς.
ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ: Ἀντ. Ἀδαμοπούλου, Χρήσιμος Ἀδαμοπούλου.
ΣΑΡΑΝΤΕΟΥ: Γ. Γ. Μπαχταρτζοπούλου.
ΘΗΡΑΣ: Π. Α. Δελιδάς.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀσιανία Η. Δαῦνη, Μαρία Χρυσοκοπούλου, Ἀντ. Χρηστικοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἐλευθ. Σ. Παπαγεωργακοπούλου, Γεω. Χόρμης, Μίχαος Νάκος, Σπ. Α. Μαρτίνος, Γ. Πατρίης, Ν. Παναγιώτης (45), Κ. Π. Μανθούλης.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσπασία Α. Πολυμερούς, Ἀλ. Π. Ἀλφειάδης, Ἀδ. Μουδίας.
ΚΗΦΙΣΙΑΣ: Σπ. Π. Βριτίτσας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἡ. Α. Τρίππας.
ΛΑΜΙΑΣ: Χρ. Ἀλ. Χριστοφόρος.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀλ. Κ. Σακελάκης.
ΔΕΚΕΛΩ: Ρίνα Ν. Ἀγγελιοπούλου.
ΜΑΡΜΑΡΙΟΥ: Σμαρτά Α. Ρεγκυλίου.
ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἰωάν. Παρταλίδης, Κων. Β. Ζέρβας.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀσπὴ Ν. Μανωλίδου.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἐλευθέριος (45, 46), Ἀδ. Α. Βαλασάνης.
ΣΥΡΟΥ: Φωτ. Χρ. Μουζοπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀσπὴν, Γ. Β. Βασιλοπούλου, Χρ. Σ. Δωροπούλου.
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ: Παν. Α. Γούσιος, Κωνσ. Στουμακίδης, Κλεομένη Η. Παπακωνσταντοῦ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΑΠΟΛΕΩΣ: Γ. Μοδούσης (45, 46) Ἐλένης Βλάση (46, 46)
ΣΙΦΙΑΣ (Ἀργυρούνη): Ἀνδρόνικη Τρίκου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Μυρσίνη Π. Ἀλεξανδρίδη.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Μελίση Μίση (46, 46), Γ. Χ. Χρηστιάδης (41, 43).
ΚΑΙΨΟΥ: Μαν. Η. Ρούλης.
ΚΑΡΦΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ἀγγελιογράφος Ἐρμής.
ΚΥΣΣΟΝΙΩΝ: Ἀσπὴ Ρ. Ἀδάμη.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κάθριν (45, 46)
Σελῆς (45, 46), Ὑφανία Μ. Παπαδοπούλου, Π. Α. Γυλιέρος (45, 46), Κίτιος Ν. Παυλιδῶν (46, 46).
ΠΑΣΑΡΤΖΗΚΙΟΥ: Νίκος Νικόπουλος, Σμαρτάκη Μιλιτοπούλου.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΓΑ: Κερκυραῖκὴ Δία (45, 46), Γερμανόπουλος Ἐλλῆς (45, 46), Οδρανία Μ. Χανδρῆ (45, 46), Δικαιετὴν Κοκκαῖον (45, 46) Ἰωάν. Ι. Διαμαντῆν (45, 46), Σουλῆ Γ. Νίγη (45, 46), Ἀργυρία Ι. Νίγη (45, 46).
ΡΑΜΛΙΟΥ: Ἐργενία Ι. Α. Παπῆ (45, 46).
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Μελίση Ι. Σαϊτάκης, Ἐδωγ. Βαλασῆ.
ΣΑΜΟΥ: Ἐμμ. Καίσης, Κίβη-Φωνῆς, (45, 46)
Ἀσπὴν Ἐδωκοπούλου (45, 46)
ΣΜΥΡΝΗΣ: Οδρανία Μολῆ.
ΧΑΛΙΔΩΝ: Ἀσπὴ Ι. Ἀνδρουλάκης.
ΚΙΟΥ: Κωνσ. Ἀσπυρῖδης, Μ. Ρεβερῆς (45, 46).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδωμένων ἐπὶ τὴν λύσιν τὰ δῶματα εἰς τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν Κληρονομίαν καὶ ἐκτελεσθέντα οἱ 15ης: ΚΩΝ. Τ. ΚΑΡΔΑΡΑΣ, Ἀχιλλεὺς Στελλοῦ, ἐν Κωνσταντοῦ, ΦΡΥΤΙΟΣ ΧΡ. ΜΟΝΟΤΙΜΟΡΑΦΟ μαθητῆς Ἐπιμ. Σχολῆς ἐν Σέρβω, ΑΘΑΝ. ΜΟΥΚΗΣ μαθητῆς Α. τῆς Γυμνασίου ἐν Ἀργυρούνη, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργῆσθ' δι' 18 μῆρας οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τρεῖς μῆρας ἕκαστος.
Παραδόντων ἑκάστῳ 80 διὰ τὴν προσεχῆ διαγωνισμῶν. Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαπέντεων τῆν λύσιν ἐν ἀναμνηστικῶν, ὅτε οἱ ἀποστέλλαντες πιστεύονται ἀπὸ δεκαπέντεων. (Παραδόντων δὲ δωροῦν 10 πρὸς ἰσοδυναμίαν μὲ 5 λεπτά ὅτε διὰ 10 λεπτὰ χρονία γρηματισμῶν 20 πρὸς).